

ಪ್ರೀತಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಒದ್ದಾಡುವಾಗ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಅಣ್ಣನ ಪ್ರೀತಿಯ ಆಳ, ಅಗಲಗಳು ಅರಿವಾಗಲು ತಾನು ಉರು ಬಿಟ್ಟು ಬರಬೇಕಾಯಿತಲ್ಲ ಎನಿಸಿತು ಶ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ. ನಂಜುಂಡನು, “ಎನ್ನಾ ಶ್ರೀಕಂಠ, ಒಟ್ಟನಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಮೇಲೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲಾ?” ಎಂದ. “ಈ... ತುಂಬಾ ಸುಖವಾಗಿದ್ದೇನಿ” ಎಂದು ಶ್ರೀಕಂಠನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಅವನಿಗರಿವಿಲ್ಲದೆ ಭಾವವನೆಗಳ ಕಟ್ಟೆ ಒಡೆದಿಟ್ಟು, ದ್ವಿನಿ ಗದ್ದಿತವಾಯಿತು. ನಿಯಂತ್ರಣ ತಪ್ಪಿದ ಅವನ ಕಟ್ಟೇರಿನ ಕಟ್ಟೆ ಒಡೆಯಿತು. ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ಇಷ್ಟು ದಿನವಾದರೂ ಯಾರೂ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಕೇಳಿರಲ್ಲ. ಅಣ್ಣನ ಪ್ರೀತಿಯ ಒಂದು ಮಾರ್ಗ ಶ್ರೀಕಂಠನ ಅರುಂಕಾರ ಕರಿಗಿ ನೀರಾಗಿ ಹರಿಯಬೋಡಿತು. ಅತ್ತ ನಂಜುಂಡನ ಕಟ್ಟೇನಿಂದಲೂ ಅಶ್ವಧಾರೆ ಸುರಿಯಬೋಡಿತು.

“ನೀವೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಸುಖವಾಗಿದ್ದೀರಾ ಎಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದಾಕ್ಕಣ ತಿಳಿತು” ಎಂದ ನಂಜುಂಡ, “ನೀನೇನೋ ಬೀಳು ಹಾಕ್ಕಿ, ಬರಗಾಲ ಬಂತು ಅಂತ ಉರು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆ. ಆದರೆ, ಮಳಿ ದೇವ್ಯ ನಮನ್ನು ಕೈಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪಾಲಿನ ಜಮಿನಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿ, ನಲವತ್ತು ಮೂಟ ಕಡಲೆಕಾಯಿ ಬಂತು. ಅದರ ದುಡ್ಡು ನಿನಗೆ

ಕೆಂಪ್ಲೋಗೋಣ ಅಂತ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ ಕಣಪ್ಪ” ಎಂದ ನಂಜುಂಡ. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಕಂಬನಿ ಸುರಿಸುತ್ತಾ, “ನಾನು ಜೆಕ್ಕೋನು, ತಪ್ಪ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ, ಕ್ಷಮಿಸು ನಂಜುಂಡಣ್ಣ” ಎಂದ.

“ನೀನೇನೂ ತಪ್ಪ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಕಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಹಾಯಾಯ್ತು ನಾವೆಲ್ಲಾ ಇರ್ಲೋವಾಗ ನಿಂಗಾಳ್ಕೆ ಈ ಕಪ್ಪೆ, ಬಾ ಉರಿಗೆ ಹೊಗೋಣ. ಕಪ್ಪವೋ ಸುಖವೋ ಇಬ್ಬರೂ ಜೊತೆಯಾಗಿರೋಣ” ಎಂದ ನಂಜುಂಡ. ಅಣ್ಣನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಏನೂ ಹೇಳಲು ತೋಚದ ಶ್ರೀಕಂಠನ ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿತ್ತು.

ಅಣ್ಣ-ತಪ್ಪು ವರಾರದ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಲೇ ಮನೆಯ ಒಳಗಿನಿಂದ ಗೌರಿ ಮತ್ತು ಸಹನಾ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿರುವುದು ಕೇಳಿ ಬಂತು. ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಗೌರಿಯ ಖಣಿಯಿಂದ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ರೂಬಿಕ್ಕೊ ಕ್ಕೂಬೋ ತೋರಿಸುತ್ತಾ, “ಅಪ್ಪಾ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಇಂಳೆ ನಾವಿಬ್ಬು ಸೇರಿ ಇದನ್ನ ಜೋಡುಸ್ವೀವಿ ಅಕ್ಕ ಇದನ್ನ ನಂಗೆ ಕೊಡ್ಡಾಳತೆ” ಎಂದು ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ತಾಹದಿಂದ ಹೇಳಿದಬು. ಸಹನಾ ಮತ್ತು ಗೌರಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಇಂದು ಹೆಚ್ಚು ನಗು ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು. ಸಹನಾಳ ನಗುಮುಖದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮುಖ ಕಾಣಬೋಡಿತು.